

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/71/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517010208
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1517010208.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a sudcov JUDr. Zuzany Molnárovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného W. W. pre prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4T/30/2017 zo dňa 13.03.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25. februára 2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie obžalovaného W. W., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4T/30/2017 zo dňa 13.03.2019 bol obžalovaný W. W. uznaný vinným zo spáchania prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

v čase asi o 13.45 hod. dňa 19.05.2016 bol kontrolovaný hliadkou KR PZ PMJ na Starhadskej ulici číslo 2 v Bratislave, po tom, čo bol spozorovaný ako odhodil zelený sáčok s obsahom bielej kryštalickej látky, ktorý bol podrobený skúmaniu KEÚ PZ, pričom bolo zistené, že v predložennom plastovom vrecku s tlakovým uzáverom sa nachádza biely kryštalický materiál s hmotnosťou 221 mg, s priemernou koncentráciou 57,4 % hmotnostných metamfetamínu, s prímiesou dimetylsulfónu, obsahujúci 127 mg absolútneho metamfetamínu, čo KEÚ PZ považuje za 3-13 bežných jednotlivých dávok drogy, a tiež bola zaistená stopa DNA zhodná s DNA profilom obžalovaného W. W.. Metamfetamín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Za to mu bol podľa § 171 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. m/ Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote v zmysle § 309 ods. 1 Tr. poriadku odvolanie obžalovaný, a to proti výroku o vine i proti výroku o treste. V odôvodnení odvolania uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za nezákonný, arbitrárny a nepreskúmateľný. Spochybňuje spôsob vykonaného dokazovania, jednostranné vyhodnotenie vykonaného dokazovania a nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku. Z uvedených dôvodov považuje napadnutý rozsudok za predčasný, neodôvodnený a nepodložený.

Ďalej v dôvodoch uvádza, že podmienkou trestnosti podľa vzneseného obvinenia a paragrafového znenia je okrem iného: „kto neoprávnene prechováva...“. Je toho názoru, že konajúci sudca nevykonával

potrebné procesné úkony, ktoré by mali predchádzať vydaniu odsudzujúceho rozsudku, vykonaným dokazovaním dostatočne nezistil skutkový stav a odignorovaním tejto objektívnej skutočnosti a napriek jej existencii porušil ustanovenia Trestného poriadku. Nikdy a žiadnym spôsobom neoprávnené neprechovával žiadnu omamnú látku. Nie je možné stotožniť sa len s tvrdením príslušníkov PZ, ktorí sami nevedeli s určitosťou potvrdiť, že zaistená látka bola jeho, že videli ako s ňou manipuloval, resp. že by sa jej snažil zbaviť. Nesúhlasí so záverom súdu, ktorý z vykonaného znaleckého dokazovania, kde sa na inkriminovanej látke našla jeho DNA dospel k záveru, že išlo o jeho látku. Práve naopak, žiadnym spôsobom nebolo v odôvodnení napadnutého rozsudku špecifikované, ako došlo k zadržaniu inkriminovaného balíčka, ako s ním bolo manipulované. Prvostupňový súd žiadnym relevantne právnym spôsobom, logickou úvahou nevysvetlil ani hypoteticky spôsob, ako sa dostala jeho vzorka DNA na inkriminovanú látku. Podľa obžalovaného nie je možné vylúčiť, že jeho DNA bola vnesená na túto látku práve zlou manipuláciou s ňou. O uvedenej skutočnosti svedčí aj to, že ďalším znaleckým posudkom neboli na nej jeho daktyloskopické stopy. V napadnutom rozsudku chýba logické vysvetlenie týchto rozdielných skutočností a absolútne absentuje logické zdôvodnenie záverov znaleckého dokazovania a čo i len zamyslenia sa rozhodujúceho súdu o týchto skutočnostiach.

Obžalovaný dáva do pozornosti aj ustanovenie §176 ods. 2 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak to prichádza podľa povahy veci do úvahy, je súd povinný uviesť najmä skutočnosti, ktoré sa považujú za dokázané, dôkazy o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti.

Je toho názoru, že Okresný súd Bratislava V sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s odôvodnením vykonaných a zabezpečených dôkazov a na tieto sa v odôvodnení napadnutého rozsudku iba formálne odvoláva, vykonané dôkazy vyhodnotil jednostranne, z odôvodnenia nie je možné vydedukovať, ktoré skutočnosti sa považujú za dokázané, dôkazy o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti.

Napadnutý rozsudok podľa názoru obžalovaného trpí i podstatným formálno-procesným nedostatkom, pretože ho konajúci sudca náležite neodôvodnil. Napadnutý rozsudok je z toho dôvodu nepreskúmateľný.

Obžalovaný poukazuje na čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Obsahom základného práva na spravodlivé konanie podľa citovaného článku je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie rozhodnutie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, pričom všeobecný súd nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam (napr. IV. ÚS 115/03 a III. ÚS 209/04, 1. ÚS 110/07). V danej veci nemožno prehliadnuť, že ani iné orgány verejnej moci nemôžu prijímať také rozhodnutia, ktoré môžu svojimi účinkami porušiť základné práva a slobody fyzických a právnických osôb, najmä ak nie sú odôvodnené, sú svojvoľné, arbitrárne a nedávajú odpoveď na podstatu veci.

K výške uloženého trestu obžalovaný uvádza, že s ním taktiež nesúhlasí. V súčasnej dobe vykonáva prácu pomocného trénera v plaveckom klube M. M. o.z., kde sa venuje kategóriám mladších žiakov a to už od roku 2017. Nemôže sa stotožniť s tvrdením okresného súdu, že neuznal žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Občianske združenie vystavilo záruku za jeho právne čistý spôsob života. Uložením nepodmienečného trestu v prípade uznania viny by došlo k narušeniu spoločenských väzieb, o ktoré sa postupne snaží pričom práve práca s deťmi dáva jeho životu správny rozmer a význam.

Vzhľadom na bližšie uvedené argumenty navrhol odvolaciemu súdu zrušiť rozsudok okresného súdu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie, prípadne ak sa odvolací súd stotožní s výrokom o vine, žiada zmeniť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a nepodmienečný trest nahradiť podmienečným.

Verejné zasadnutie odvolacieho súdu bolo v súlade s § 293 ods. 5, ods. 7 Tr. poriadku vykonané v neprítomnosti obžalovaného. Obžalovaný riadne prevzal predvolanie na verejné zasadnutie a dňa 24.02.2020 doručil odvolaciemu súdu prehlásenie, že sa verejného zasadnutia, ktoré je naplánované na 25.02.2020, nezúčastní. Zároveň uviedol, že dáva výslovný súhlas, aby sa verejné zasadnutie konalo bez jeho prítomnosti.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu bolo postupom podľa § 326 ods. 5 Tr. poriadku doplnené dokazovanie prečítaním potvrdenia a spoločenskej záruky, ktoré boli predložené odvolaciemu súdu dňa 24.02.2020, ako aj aktualizovaného odpisu z registra trestov obžalovaného.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry v rámci záverečného návrhu označila odvolanie obžalovaného za nedôvodné a navrhla ho zamietnuť. Prvostupňový rozsudok spĺňa podľa nej všetky náležitosti, je správny a zákonný a tiež náležite odôvodnený. Uložený trest je takisto náležite odôvodnený a pri jeho ukladaní bolo zohľadnené, že ku spáchaniu skutku došlo v rámci skúšobnej doby a aj predchádzajúce odsúdenie na podmieňný trest je za rovnakú trestnú činnosť.

Krajský súd v Bratislave v intenciách § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadal len za predpokladu, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 ods. 19 Tr. poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Plnením revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 ods. 1 Tr. poriadku, ktoré súd potreboval aj pre svoje rozhodnutie. Súdom prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych závažných chýb, ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu.

Okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy, tieto zákonným spôsobom vyhodnotil a následne dospel k správny záverom tak v otázke viny, ako aj v otázke právnej kvalifikácie. Dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu tak, aby umožnilo súdu prvého stupňa prijať jednoznačné závery. Odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá požiadavkám stanoveným v § 168 ods. 1 Tr. poriadku, nakoľko okresný súd v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, ako sa vyrovnal s obranou obžalovaného a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

V posudzovanom prípade ide o preskúmanie v poradí druhého rozsudku okresného súdu. Prvýkrát bolo vo veci okresným súdom rozhodnuté dňa 09.10.2017 a na podklade odvolania obžalovaného rozhodol vo veci tunajší súd uznesením zo dňa 24.04.2018. Rozsudok okresného súdu bol zrušený z dôvodu procesných pochybení, nakoľko hlavné pojednávanie na súde prvého stupňa bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného bez splnenia zákonných podmienok. Po vrátení veci okresnému súdu bolo vykonané hlavné pojednávanie za prítomnosti obžalovaného a po vykonaní stranami navrhnutých dôkazov okresný súd znovu vo veci rozhodol.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia, súd prvého stupňa sa správne opiera o výpovede obžalovaného, svedkov R. F. a O. N., závery znaleckého posudku z odboru kriminalistiky a listinné dôkazy obsiahnuté v spise.

Jednotlivé dôkazy, z ktorých súd prvého stupňa vychádzal, boli v napadnutom rozsudku podrobne rozobraté a krajský súd považuje za nadbytočné opakovane uvádzať všetky zistenia súdu prvého stupňa a opätovne citovať obsah jednotlivých výpovedí. Preto zameria svoju pozornosť iba na okolnosti, ktoré bezprostredne preukazujú naplnenie skutkovej podstaty žalovaného prečinu a zároveň sa zameria na podstatné argumenty, ktorými je odôvodnené odvolanie obžalovaného

Vychádzajúc zo skutkovej vety obžaloby, W. W. je kladené za vinu, že dňa 19.05.2016 asi o 13,45 hod na Starhadskej ulici č. 2 v Bratislave odhodil zelený sáčok s obsahom bielej kryštalickej látky, pričom bolo skúmaním zistené, že v sáčku sa nachádza 221 mg kryštalického materiálu obsahujúceho 127 mg čistého metamfetamínu (3-13 obvykle jednorazových dávok drogy). Na sáčku bola zaistená stopa DNA zhodná s DNA profilom obžalovaného.

Obžalovaný W. W. spáchanie skutku tak, ako mu ho obžaloba kladie za vinu, popiera a odmieta, že by mu nájdené drogy patrili. Policajti, ktorí ich zastavili, u nich nič nenašli a až potom, čo vrátili všetkým späť doklady, jeden z policajtov zakričal, aby zostali stáť a v rukaviciach zdvihol zo zeme nejaký sáčok. Od začiatku tvrdil, že jemu tento sáčok nepatrí, nemá vedomosť o tom, ako sa na tento sáčok dostali jeho DNA stopy, myslí si však, že sa mohli na rukavice policajtov počas kontroly dostať stopy jeho DNA, nakoľko sa potil a potom z rukavíc preniesť na vrečko s drogami.

Takto formulovaná obrana obžalovaného, ktorá je obsahom jeho výpovede je vyvrátená zhodnými výpoveďami svedkov R. F. a O. N.. Menovaní policajti zhodne uviedli, že na križovatke ulíc Starhadská a Tematínska spozorovali na chodníku dve osoby mužského pohlavia, ktorí sa za nimi obzerali, preto sa im zdali podozriví. So služobným autom sa ku nim priblížili a vtedy si obaja všimli, že medzi dvoma osobami padá na chodník zelený sáčok. Keď ku nim pristúpili úplne blízko, uvideli, že v tomto sáčku sa nachádza neznáma kryštalická látka. Počas toho, ako obe osoby kontrolovali a zároveň ich poučovali o ich právach, bolo zrejmé, že sa k sáčku ani jeden z nich nepriznáva a že s tým nemajú nič spoločné. Nakoľko boli obe osoby podozrivé z prechovávaní drog, ktoré sa našli na zemi, boli eskortované na najbližšie oddelenie polície. Ako svedok F., tak aj svedok N. uvádzajú, že sa sáčku, ktorý ležal na zemi, nedotkli a nikto z nich ho v rukách nedržal. Na mieste činu boli dovedy, kým neprišla hliadka, ktorá tento sáčok podľa príslušných predpisov zaistila.

Okrem týchto zhodných usvedčujúcich dôkazov, odvolací súd v zhode s prvostupňovým súdom upriamuje pozornosť na závery znaleckých posudkov z oboru kriminalistiky, odvetvie kriminalistická toxikológia a z odboru kriminalistiky, odvetvie biológia a genetická analýza. Z týchto znaleckých posudkov je možné jednoznačne ustáliť, že v plastovom vrecku sa nachádzal biely kryštalický materiál s hmotnosťou 221 miligramov s priemernou koncentráciou 57,4% hmotnostných metamfetamínu. Z posudku tiež vyplýva, že na predložených steroch z rúk obžalovaného, ani ďalšej prítomnej osoby W. Z., nebola zistená prítomnosť stôp metamfetamínu. Ďalším podstatným záverom je výsledok porovnania profilu DNA získaného zo stopy číslo 1 (plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom drogy) s DNA profilom porovnávacej zložky bukálneho výteru označenej „W. W., nar. X.X.XXXX“. Výsledkom tohto porovnania je zhoda profilu zaisteného na plastovom vrecku a profilu získaného od obžalovaného. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že znaleckým skúmaním v odvetví daktyloskopie boli predložené stopy zaistené na plastovom vrecku s drogou vyhodnotené ako neupotrebitelné, nakoľko nevykazovali dostatočný počet markantov na individuálnu identifikáciu.

Priebeh obhliadky miesta činu, konkrétne nálezu plastového vrecka, je zisťiteľný zo zápisnice, ktorá bola spísaná policajtmi Okresného riaditeľstva PZ SR Bratislava V, OO PZ Petržalka-Juh, pričom tejto obhliadky sa zúčastnil aj obžalovaný W. W. aj W. Z.. Zo zápisnice vyplývajú presné údaje ohľadom miesta nálezu plastového vrecka, spôsobu jeho zaistenia a prílohou zápisnice je aj fotodokumentácia z miesta činu.

Čo sa týka obhajobných tvrdení obžalovaného W. W., ktoré vyplývajú z dôvodov podaného odvolania, krajský súd na podklade vykonaných dôkazov, ktoré považuje za dostatočné, konštatuje, že obrana obžalovaného je vyvrátená výpoveďami svedkov R. F. a O. N. a následne aj ďalšími dôkazmi, ktoré sú v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia analyzované. Obžalovaný sa bráni tým, že žiadne drogy nemal vo svojej dispozícii, teda žiadne drogy neprechovával, a to že sa na plastovom vrecku, ktoré mal podľa vyjadrení policajtov odhodiť na zem, nachádzajú stopy jeho DNA, je spôsobené kontamináciou. Malo podľa jeho názoru dôjsť k tomu, že sa na rukavice policajta dostali z jeho potu stopy DNA a následne

na plastové vrečko, ktoré policajti tými istými rukami chytil. Takto formulovaná obrana je však v celom rozsahu vyvrátená výpoveďami zasahujúcich policajtov a následne aj zápisnicou o obhliadke miesta činu. Obaja policajti, tak v prípravnom konaní ako i na hlavnom pojednávaní uvádzajú, že na rukách nemali gumené rukavice a ani žiadne iné a rovnako zhodne obaja uvádzajú, že sa vrečka na zemi vôbec nedotkli. Pokiaľ ide o prehliadku osôb, dostali sa do kontaktu iba s ich oblečením. Zo zápisnice o obhliadke miesta činu vyplýva, že privolaný kriminalistický technik našiel plastové vrečko na zemi, vyhotovil o tom fotodokumentáciu a tento predmet zdvihol zo zeme on a nie policajti, ktorí obžalovaného kontrolovali. Z uvedených dôvodov nie je možné vyhodnotiť obranu obžalovaného ako úspešnú a je nutné akceptovať záver prijatý súdom prvého stupňa, že obžalovaný W. W. vrečko s drogami vo svojich rukách držal, čím drogy prechovával a snažil sa ho zbaviť odhodením na zem, teda spôsobom, ktorí obaja policajti spozorovali.

Z vykonaného dokazovania vyplýva aj podľa názoru odvolacieho súdu nespochybniteľný záver o tom, že obžalovaný sa skutku dopustil tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti prvostupňového rozsudku. Napriek tomu, že obžalovaný spáchanie tohto skutku v celom rozsahu popiera, nebolo možné jeho obrane uveriť, nakoľko táto bola v celom rozsahu vyvrátená presvedčivými výpoveďami svedkov F. a N..

Odkazujúc na predchádzajúce úvahy súd prvého stupňa správne posúdil konanie obžalovaného W. W. ako prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Tr. zákona. Zaistené množstvo drogy obsahovalo 127 mg čistého metamfetamínu, čo zodpovedá 3 až 13 obvykle jednorazovým dávkam drogy. V súlade s § 135 ods.1 Tr. zákona sa prechovávaním omamnej látky, psychotropnej látky, jedu alebo prekurzora pre vlastnú potrebu rozumie mať neoprávnene v držbe po akúkoľvek dobu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor v množstve, ktoré zodpovedá najviac trojnásobku obvykle jednorazovej dávky na použitie, a to pre osobnú spotrebu. Stopy DNA zaistené na plastovom vrečku s drogou sú nespochybniteľným dôkazom toho, že obžalovaný musel mať toto vrečko vo svojej fyzickej dispozícii, čím je splnená podmienka uvedená v § 135 ods. 1 Tr. zákona.

Okresný súd nepochybil ani pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste a prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Tr. zákona) a v odôvodnení rozsudku sa dostatočne vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Tr. zákona. Je potrebné súhlasiť so záverom okresného súdu, že u obžalovaného neboli zistené žiadne poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 Tr. zákona. Na tomto mieste teda nie je možné vyhovieť odvolacím námietkam obžalovaného a jeho snahu zmeniť doterajší spôsob života vyhodnocovať ako niektorú z taxatívnych okolností uvedenú v § 36 Tr. zákona. Samozrejme, každú pozitívnu zmenu v živote obžalovaného je nutné vyhodnocovať v jeho prospech, avšak jeho aktivity, ktoré sú potvrdené aj v spoločenskej záruke predloženej odvolaciemu súdu, nenapĺňajú žiadnu z konkrétne uvedených poľahčujúcich okolností vymenovaných v § 36 Tr. zákona. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že vedenie riadneho života spĺňa požiadavku poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. j/ Tr. zákona iba za predpokladu, že je takýto riadny bezúhonný život vedený pred spáchaním skutku a súd musí obligatórne na túto okolnosť ako poľahčujúcu prihliadať.

Čo sa týka priťažujúcich okolností, okresný súd správne konštatoval existenciu priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona teda v neprospech obžalovaného prihliadol na jeho predchádzajúce odsúdenie, konkrétne ide o odsúdenie Okresným súdom Bratislava V zo dňa 01.06.2015, sp. zn. OT/128/2015. V tomto konaní bol obžalovaný uznaný vinným za rovnakú trestnú činnosť, ako je tomu v posudzovanom prípade a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere jeden rok so skúšobnou dobou, ktorá plynula do 02.júna 2018. Skutku, ktorý je predmetom tohto konania sa teda obžalovaný dopustil v čase plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia. Na ostatné predchádzajúce odsúdenia nebolo možné prihliadať, nakoľko tieto boli podľa odpisu registra trestov zahladené.

Pri konštatovaní jednej priťažujúcej okolnosti a neexistencii poľahčujúcej okolnosti, bola správne konštatovaná prevaha priťažujúcich okolností, čo odôvodňuje použitie § 38 ods. 4 Tr. zákona. Postupom podľa uvedeného ustanovenia došlo k úprave pôvodne stanovenej trestnej sadzby nula až tri roky a k zvýšeniu jej dolnej hranice, ktorá sa zvýšila o jednu tretinu z rozdielu pôvodnej hornej a dolnej hranice trestnej sadzby. Znamená to, že trest bolo možno obžalovanému ukladať v rozpätí od jedného roka do troch rokov.

Vo vzťahu k výmere uloženého trestu krajský súd uvádza, že tento trest je vzhľadom na predchádzajúci výpočet vlastne dolnou hranicou zákonnej trestnej sadzby a s prihliadnutím na osobu obžalovaného, jeho doterajší život, predchádzajúce odsúdenie za trestnú činnosť rovnakého charakteru a tiež po zohľadnení celkových okolností prípadu, je nutné označiť tento trest za primeraný. Vzhľadom k tomu, že obžalovanému bol okresným súdom vymeraný najnižší možný trest a neboli dané žiadne dôvody pre úvahy o mimoriadnom znížení trestu, nepovažuje odvolací súd za potrebné uvádzať ďalšie argumenty podporujúce takto zvolenú výmeru trestu.

Čo sa týka rozhodnutia o spôsobe výkonu uloženého trestu, je potrebné v prvom rade zdôrazniť, že s prihliadnutím na zásadu upravenú v § 49 ods. 2 Tr. zákona nebolo možné uložený trest podmiennečne odložiť tak, ako to vo svojom odvolaní žiada obžalovaný W. Mika. Dôvodom je fakt, že obžalovaný skutok spáchal v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia a preto trest odňatia slobody uložený za spáchanie takéhoto skutku nie je možné podmiennečne odložiť. Zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia v súlade s § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona, je rozhodnutím zákonným, nakoľko obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním skutku vo výkone trestu odňatia slobody, uloženého za úmyselný trestný čin. V prípade obžalovaného je z odpisu registra trestov možné zistiť, že z výkonu trestu uloženého za úmyselný trestný čin bol prepustený 04.12.2009, avšak ide o odsúdenie, ktoré bolo zahľadené a preto naň nebolo možné pri rozhodovaní o spôsobe výkonu trestu u obžalovaného prihliadať.

Opierajúc sa o vyššie uvedené úvahy, vyhodnotil krajský súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné a preto rozhodol o jeho zamietnutí.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.